

**Är normalt
och vanligt
samma sak?**





**Våga vara dig själv
och inse att
du är bra!**

Robert, 17 år

Till dig som är ungdom eller förälder

Tonår. Pubertet. Högstadiet. För många innebär de orden en känsla av frihet, och en övertygelse om att kunna erövra världen. Hos andra väcker de en känsla av otillräcklighet, osäkerhet eller oro. Oavsett vad de fyller just dig med för känsla så är tonåren och högstadietiden en av de mest händelserika faserna i våra liv. Högstadiet är en tid då man mäter sig mot andra och mäts av andra. Duger jag? Ska jag få vara med? Är jag häftig nog för att släppas in i gemenskapen? Viljan att passa in är stor. En del lyckas bra, andra inte alls men vår önskan är alltid densamma – att få duga som vi är och bli accepterade.

**Den här broschyren handlar om homo-
bisexualitet och transfrågor, och om de
oskrivna regler som påverkar allas våra liv.**

Texterna i den här broschyren handlar också om hur vi kan ändra spelreglerna så att färre människor hamnar utanför. Du får också läsa texter som handlar om föräldrar och ungdomar som berättar om hur de tänker kring livet och om att våga vara den man är. Vi hoppas att den här broschyren ska väcka tankar och hopp oavsett vem du är som läser. Vi hoppas att den ska ge mod till dig som läsare, mod att våga stå upp för den du är och mod att ställa dig bakom andra som gör samma sak.



Att sätta ord på känslorna

►► Elina, 18 år, är från Stockholm och kallar sig flata. Daniel, 22 år, kommer från Malmö och är transsexuell. Trots många mils avstånd och olika levnadshistorier bär de på en gemensam längtan, att få vara med och förändra samhället och världen. Daniel läser freds- och konfliktvetenskap på högskolan och hoppas på ett volontärarbete längre fram. Elina har siktet inställt på att bli journalist och läser mediaprogrammet på gymnasiet.

– Jag vill kunna vara ett alternativ till den journalistik som finns idag, säger Elina. Den media som finns idag är så censurerad, som en tunnel där det som kommer ut ser likadant ut. Det vill jag vara med och ändra på, jag vill vara med och erbjuda alternativ.

Just behovet av att få höra om alternativ är något som kommer upp då Daniel berättar om sin historia. När Daniel föddes trodde föräldrarna att det var en liten flicka man välkomnade in i familjen. Han fick ett flicknamn, behandlades som flicka och förväntades vara, och vilja vara, tjej. Men redan tidigt visste Daniel att det var något som inte stämde. Beteckningen flicka kändes fel, men han saknade ord för det han kände. Ordet transsexuell som betyder just det som Daniel upplevde, att känna sig som ett kön men ha det andra könets kropp, var det ingen som kände till i Daniels omgivning.

– Jag trodde ju att det var så här det skulle vara – att jag var dömd till den här kroppen. Ingen kunde tala om för mig att det fanns alternativ. Och det är det jag vill att andra ska förstå som kanske känner som jag gjorde då. Det finns hjälp att få, man behöver inte må dåligt.

Elina berättar att det för henne aldrig handlade om att inte trivas som tjej. Det har hon alltid gjort.

– Nej, för mig handlar det ju om att jag gillar tjejer. Och det i sig skulle ju inte vara så himla konstigt om det inte vore för att alla förväntar sig att man ska gilla killar om man är tjej.

Trots omgivningens förväntningar var det ändå aldrig så att hon tyckte att det var speciellt jobbigt att märka att hon gillade tjejer.

– Nej, för mig blev det aldrig den där stora grejen som jag skulle berätta. Utan allt bara flöt på. Jag vet att jag sa i början att jag var bisexuell eftersom jag hade haft ett par pojkvänner och aldrig tyckt att det känts speciellt fel. Men sedan när jag började träffa tjejer istället så fattade jag mer och mer att jag inte var bisexuell. Idag skulle jag aldrig vilja ha ett förhållande med en kille, så därför känns det mest naturligt att säga att jag är flata.

”Därför känns det mest naturligt att säga att jag är flata.” Elina

Idag mår Daniel bättre. Efter många års sökande har han börjat hitta svar på sina frågor och alternativen har blivit synliga. Sedan en tid tillbaka lever Daniel helt och hållet som kille. Det är så han presenterar sig, och vänner och familj vet att det är så han vill ha det. Det gamla namnet hör till det förflutna och för ett halvår sedan började Daniel på den utredning som alla som vill byta kön måste genomgå.

– Det är så skönt att utredningen är igång även om det är jobbigt ibland. Det är så skönt att det äntligen händer något, att något är på gång som kommer göra mitt liv bättre. Det är en enorm befrielse att slippa maskraden och bara vara jag. Nu känns det som om jag kan börja se framåt.

När Elina tänker framåt är bilden glasklar.

– Jag ska ha barn, säger hon. Och en fru... eller nä förresten, gifta sig är lite töntigt. Men ett samboförhållande med barn kommer det bli, absolut! ■



”Det är en enorm befrielse
att slippa maskeraden
och bara vara jag.” Daniel

Är normalt och vanligt samma sak?

►► De flesta av oss vet att skolan, förutom att vara en plats för lärande och gemenskap, också kan vara en plats där ensamhet, mobbning och förtryck härjar. Vi tror inte att det finns några föräldrar som avsiktligt uppföstrar sina barn till att utsätta andra för elakheter. Ändå händer det dagligen att barn och ungdomar är taskiga mot varandra, och att många lider i det tysta i skolvärlden. Vi som skrivit den här broschyren tror att felet ofta ligger i de tysta oskrivna reglerna, som också kan kallas normer. Dessa bestämmer hur vi människor ska vara och hur vi ska förhålla oss till varandra. »Tjejer kan inte leka fler än två« och »killar gillar att leka i grupp« är exempel på normer som finns kring tjejer och killar. Reglerna uttalas som sagt sällan högt, därför blir det som med så mycket annat som finns runt

oss – vi uppfattar de tysta reglerna som naturliga, som det normala. Men tysta regler kan ändras och ibland ändras de snabbt. För bara några årtionden sedan fick inte kvinnor bära jeans, det kommer vi knappt ihåg idag.

”Tillsammans kan vi skynda på utvecklingen mot ett samhälle där fler får leva sina liv utan att känna sig dömda av andra.”

Det är också så att olika tysta regler är olika viktiga under olika tider. De regler som det var förbjudet att bryta mot när man gick i skolan på 70-talet är inte lika tabu idag. Vi menar att det som uppfattas som vanligt, det vill säga det som många gör/är/tycker också uppfattas som normalt. Å andra sidan är det svårt för något som anses »fult« eller »onormalt« att lyckas bli vanligt eftersom det krävs stort mod från de personer som då måste bryta mot reglerna. Och så håller det på sådär: det vi fördömer får leva i skymundan tills tillräckligt många vågar bryta mot de tysta reglerna. Då först kan något bli vanligt, och så småningom kommer det att betraktas som normalt och inte vara lika laddat som tidigare.

Det är frestande att tänka att saker ordnar sig av sig själva så småningom, att vi inte behöver fundera eller göra så mycket för att fler ska få det bättre. Men det finns mycket vi kan göra. Både fatta mod att själva bryta mot oskrivna regler som vi anser vara felaktiga och vi kan också försöka att inte tvinga på andra regler. Tillsammans kan vi skynda på utvecklingen mot ett samhälle där fler får leva sina liv utan att känna sig dömda av andra.

Det här är ett val vi alla gör, som barn, som föräldrar som medmänniska. Vad väljer du? ■





Vem skapar de tysta reglerna?

►► Ett konkret exempel på hur det kan fungera med regler är våra svenska lagar som stiftas av Riksdagen och som polis och domstol ser till att vi alla följer. Men det är ju knappast Riksdagen som bestämmer vem som är lagom lång eller vilken sport som är bäst för flickor att ägna sig åt.

De tysta oskrivna reglerna är alla med och skapar. Alla med och bevakar att de efterlevs och alla är bevakade. Vi bevakar och bestraffar genom att fnissa, peka och kommentera det vi tycker är konstigt. De tysta reglerna förmedlas också till våra barn när vi delar med oss av våra förväntningar »Du är så duktig på att skriva. Kanske ska du bli författare?«. Vi förmedlar också mycket genom det vi inte säger. Att inte bli uppmuntrad att bli balettdansör förmedlar lika mycket tysta regler som att bli uppmuntrad att bli hockeyproffs.

Att tysta regler kan leda till smärta, utanförskap och rädsla vet vi och då kan det ju verka obegripligt att vi utsätter andra för dem. Vi som skrivit den här broschyren tror att anledningen till att vi har oskrivna regler är ganska enkel – om man följer reglerna hamnar man inte utanför. Den som lyckas vara precis lagom »tjejig«, »killig«, lagom smal, lagom högljudd eller vad det nu kan handla om får vara med i gemenskapen. Och att inte bli lämnad utanför är en önskan som vi alla bär inom oss. Men för att någon ska kunna vara innanför

krävs det att någon annan står utanför. Det vet alla som hamnat utanför en grupp och därför är det lika viktigt att se till att någon inte passar in som att se till att någon gör det.

Så i slutändan kan man säga att anledningen till att vi skapar, bevakar och accepterar de tysta reglerna handlar om rädsla – rädslan att inte få vara med, att bli lämnad och övergiven. Den här

”Att inte bli uppmuntrad att bli balettdansör förmedlar lika mycket tysta regler som att bli uppmuntrad att bli hockeyproffs.”

rädslan är stark. Ibland är den så stark att det slutar med att vi utsätter andra för våra egna värsta mardrömmar genom att tvinga ut andra utanför gemenskapen för att själva få plats inom den. Men precis som med mardrömmar som plötsligt känns fåniga och inte alls speciellt läskiga när man berättat om dem för någon, så är rädslan att hamna utanför något man kan prata om och därmed göra mindre farlig. Så våga prata! Både om rädslan att hamna utanför och om de tysta reglerna som gör att vi alla hamnar där ibland. ■

Det tar

tid att hitta
sig själv



►►► När Barbaras äldsta dotter var 18 år berättade hon att hon är bisexuell. Det var egentligen inget som förvånade Barbara.

– Min tanke var kanske snarare »jaså«, och för mig stannade det nog vid det. Sedan har jag frågat om det jag inte förstår och hon har fått förklara. Jag tror inte man kan förstå allt, men jag har alltid haft en vilja att lära mig mer, förstå lite mer.

Fyra år senare berättade Barbaras dotter ytterligare en sak om sig själv som hon kommit till insikt om – att hon inte trivdes som »hon« utan snarare skulle vilja vara »han« inför sig själv och omgivningen och alltså är transsexuell.

– Det var i samband med Pride i Stockholm

2002. Då hade hon umgåtts med flera transsexuella och sa till mig att »mamma, vet du, det är första gången

som jag känner mig som hemma, att jag passar in«. Då var det nog så att processen inom henne hade fört henne dit att hon kunde förstå att det var så det var. För mig så blev det väl egentligen som när hon kom ut som bisexuell – det jag inte visste fick jag ta reda på. Och framför allt fråga om. För att jag tror att det handlar mycket om det, om kunskap. Det handlar om att lära sig att förstå. Det är inte alltid lätt men jag tycker att det är det man måste göra.

Barbara beskriver sina tankar och känslor som en process som ständigt utvecklas, ständigt förändras.

– Vi kan ta det här med namnet till exempel. Det tog ett tag att byta från det gamla namnet till Alex. När man är van att kalla något vid ett visst namn tar det tid att vänja sig vid något nytt. Och det var alldeles härom veckan som jag för första gången hörde någon tala om Alex som »han«. Själv säger jag fortfarande »hon«, men jag har tänkt mycket på det den senaste veckan. Alex har inte sagt något om det, men jag tänker nog nu att

jag måste fråga vad Alex själv vill. Det kommer säkert att ta tid att tänka om och det kommer säkert bli fel många gånger. Men om det är det Alex vill och behöver så måste jag ju lära mig att säga »han« istället för »hon«. Det blir en process det också, men det ligger på mig att acceptera och förstå.

Som mamma beskriver Barbara också en frustration över att känna att hon inte räcker till, att mycket av det som Alex kämpar med ligger utom hennes kontroll som förälder.

– Naturligtvis hade jag önskat att Alex haft det lättare. Man önskar ju inte sina barn svårigheter. Men livet är ju inte så. I våra liv har inte mycket

gått raka vägen men det blir ju bra ändå, fint i alla fall. Det är det man måste våga se. Vi har ju kommit

”Vi har ju kommit varandra så mycket närmare jag och Alex.”

varandra så mycket närmare jag och Alex. Och det är ju för allt det här. Nu känner jag Alex så mycket bättre. Det är ju inget som säger heller att vi varit lyckligare om det varit enklare. Jag tror att lycka handlar om att våga sträva efter det man vill med sig själv och livet, det är nog det som skapar inre harmoni.

Idag när Barbara ser tillbaka finns några saker där hon i efterhand tänker att hon skulle kunnat agerat annorlunda.

– Jag tänker mycket på att jag inte uppmärksammade den avgörande skillnaden i hur jag upplevde Alex kropp och hur Alex själv såg på den. När jag tyckte att hon var oerhört vacker med sin fina kvinnliga figur så hatade ju Alex sin kropp. Jag förstod aldrig det och insåg inte vad det handlade om. Och kanske är det det jag skulle vilja säga till andra föräldrar – man måste lyssna lite mer och fråga lite mer. Man måste inse att man som förälder inte styr vad som kommer att göra ens barn lyckligt. ■



Regler om killar, tjejer och det där med kärlek

►►► Som vi nu känner till finns det tysta regler om en mängd saker. Hårfärg, längd, vikt och klädstil är några av våra yttre egenskaper som ständigt är föremål för granskning. Men även inre, djupare, egenskaper är många gånger lika kontrollerade av regler. Till exempel är det där med kärlek, som är en av de djupaste och mest personliga upplevelser vi har, utsatt för tysta regelverk. Vår kärlek granskas ständigt och förväntas se ut och uttryckas på ett visst sätt. Det finns tysta regler om till exempel att man helst ska vara kär i den man gifter sig med. Det finns också förväntningar på att man ska välja någon som inte är för olik en själv – en kvinna som är 185 cm lång förväntas inte ha en man som är 152 cm. Om du tänker efter kan du säkert själv komma på många fler regler och förväntningar som finns kring kärlek och relationer.

När du funderar kommer du på den kanske mest grundläggande regeln som finns om kärlek och sexualitet – att kärlek och förhållanden är något som kvinnor har med män och tvärtom. En tyst, och ibland uttalad, stark regel är nämligen att kvinnor och män förväntas bli kära i, älska

eller vilja leva med varandra. Den här regeln visar sig redan tidigt i livet, egentligen långt innan vi överhuvudtaget har några kärleksrelationer till andra. Regeln presenteras för oss

genom sagor om prinsar och prinsessor, genom bilder i barnböcker, genom Barbie och Ken.

Också genom hur vi talar med och om våra barn – »Anton slår Emma men det är nog för att han egentligen är kär i henne«. Samma påstående hade sannolikt inte gjorts om det var så att det var Said istället för Emma som Anton slog.

”En tyst, och ibland uttalad, stark regel är nämligen att kvinnor och män förväntas bli kära i, älska eller vilja leva med varandra.”

Precis som för alla som bryter mot en tyst regel så blir det knepigt för den som blir kär i någon av samma kön. Med insikten om att man attraheras av personer av samma kön så väcks plötsligt en massa frågor: »kan jag överhuvudtaget berätta om det här för någon?«, »tänk om mamma och pappa blir jättebesvikna nu«. De här frågorna hade kunnat vara mycket mindre problematiska, och kanske inte ens behövt ställas, om det inte vore för alla tysta förväntningar och regler

Om de tysta reglerna hade stämt ihop med de uttalade reglerna om kärlek, nämligen att det är en mänsklig rättighet att själv välja vem man vill leva med, så hade många fler kunnat andas ut och ägna sig åt att bara vara. ■





Men vad kan man göra då?

►► Vi vet att det inte räcker med att lagstiftningen är glasklar: man har rätt att vara den man är och rätt att älska vem man vill. Trots att det finns lagar som ska skydda oss och våra rättigheter inträffar dagligen att de här rättigheterna kränks, ibland av människor som borde vara våra närmsta bundsförvanter – vänner, klasskamrater, lärare och familjemedlemmar.

Vi som skrivit den här broschyren tycker att de tysta reglerna förtjänar uppmärksamhet, eftersom vi alla använder och påverkas av dem. Vi behöver titta på reglerna tillsammans och bestämma om vi överhuvudtaget vill fortsätta använda dem. Vill vi inte fortsätta använda dem måste vi tillsammans bestämma att de inte gäller längre. Det här kan föräldrar göra tillsammans med sina barn, ungdomar tillsammans med sina kompisar, skolan tillsammans med sina elever och så vidare.

Det bästa sättet att börja ändra på de tysta reglerna är att uttala dem högt, hemma, där det förhoppningsvis känns tryggare än ute på skolgården. Så hur ser reglerna ut? Vem får bli kär i vem? Vem är mer flicka eller pojke än någon annan? Ibland är det svårt att få tag i orden – vi är ovana att ens tänka att vi använder oss av oskrivna regler. Ett tips är därför att vi hemma pratar om vilka ord som används på skolgården – fitta, böggjäväl, fetto, svartskalle, fjolla... Dessa ord är de tysta reglernas domslut och ibland är domen det bästa sättet att ta reda på hur brottet såg ut.

Oavsett om du är ungdom eller förälder så hoppas vi att du ska våga prova på att både prata om och kanske avfärda en del tysta regler som finns i ditt liv. Stå på dig. Stå upp för dig själv och andra. Låt andra och du själv duga precis som ni är. ■

Generationer som lär av varandra

►► Åsa är mamma och Gunnel är mormor till Kalle som idag är 22. Kalle är Åsas första barn och Gunnels första barnbarn. Idag är han förlovad med Emil och familjen har precis varit och träffat de blivande svärföräldrarna för första gången. Sammanfattningen av mötet?

– Våldigt nervöst, men det gick fantastiskt bra!

Åsa minns hur överraskad hon blev den där kvällen när Kalle var 16 år och gråtande berättade att han är homosexuell.

– Aldrig någonsin hade tanken slagit mig att Kalle skulle kunna vara bög! Det kan jag känna nu i efterhand känns svårt. Jag har nog alltid sett mig som en vidsynt person, men ändå hade jag aldrig en tanke på att fråga Kalle. Visst hade jag vänner och så, men att Kalle skulle vara bög... nej det fanns liksom inte. Jag skäms över det idag, att jag inte ens kunde tänka den tanken.

Åsa minns sin reaktion då Kalle berättade.

– Det kommer jag aldrig att glömma. Först var tanken »var det bara det«, eftersom jag haft alla möjliga fasansfulla fantasier om vad det var han ville berätta. Men sedan kom allt. Vi satt i hans rum i flera timmar och jag grät och då kom allt upp »får jag inga barnbarn nu?«, »vad ska alla andra tycka och hur ska vi berätta om det här?«. Jag var verkligen helt förstörd.

Mormor Gunnel blev inte lika upprörd men minns de första tankarna av oro när Åsa berättade för henne att Kalle just talat om att han är bög.

– Jag reagerade inte så mycket, kanske för att jag tyckte att jag hade god kunskap om det här med sexualitet och hade redan på 70-talet varit med och bjudit in RFSL till skolan där jag arbetade. Men jag minns att jag tänkte att jag var rädd att han skulle bli ensam, att han skulle få svårt att

träffa någon. Den tanken var svår. Och att han kanske skulle få svårt att få barn. Men det var nog det enda som oroade mig.

– Jag var nog mest rädd att han skulle bli utsatt – få sjukdomar, bli utsatt på arbetsplatser eller misshandlad, säger Åsa. Sedan hade jag så mycket fördomar om hur bögar är så jag var rädd att han skulle råka illa ut.

Åsa kom ganska snart i kontakt med RFSL i Stockholm. Där fick hon och Kalles styvpappa träffa en kurator och kom då med i en grupp för föräldrar till homo- och bisexuella barn.



– Det var vändningen! Det var helt otroligt. Det räckte med ett par gånger i gruppen så växte vi med uppgiften kan man väl säga. Men visst var det en lång process för oss som föräldrar. Kalle var lättad för att han berättat, men hela vår process hade ju precis börjat.

Trots att chocken var stor och frågorna många berättade familjen ändå

för sin omgivning. Ingen reagerade speciellt mycket utan tyckte snarare att Åsas starka reaktion var onödig.

– Men det är annorlunda när det är ens eget barn än när det är en kompis. I alla fall var det så för mig. Men att berätta kändes naturligt. I gruppen på RFSL fanns ju föräldrar som inte tänkte så, som inte ens ville berätta för barnets syskon. Men jag hade känt att det hade varit att förneka Kalle. Så kan man inte göra, tycker jag. Man kan inte

förneka sitt barn. Det som Åsa tagit med sig av erfarenheten av att ha en homosexuell son är en ny medvetenhet säger hon.

– Jag önskar att människor kunde förstå att alla inte är heterosexuella, och jag önskar att man skulle sluta tvinga på barn heterosexualitet hela tiden. Man måste få upp ögonen för att det finns andra än de som lever med någon av motsatt kön.

Idag säger Åsa att om hon då, för sex år sedan hade kunnat se in i framtiden och sett hur livet skulle gestalta sig för Kalle, då hade hon varit lugn.

– Det har ju utvecklats sig så himla bra för Kalle. Emil, Kalles pojkvän, är ju fantastisk och de två kompletterar varandra så bra. Mina farhågor har ju inte besannats. Men visst känns det sorgligt att Kalle och Emil till exempel inte kan gå och hålla varandra i handen på stan eftersom någon skulle ►►

”**Det var vändningen!
Det var helt otroligt.**”



» forts.

kunna se att de är bögar och ge sig på dem. Det känns ju hemskt och jag blir så arg när jag tänker på det! Och det vore sorgligt om samhället skulle se till att ett barn skulle gå miste om två så fantastiska föräldrar som Kalle och Emil skulle vara. Vi får väl hoppas att det löser sig på något sätt. Det vore underbart om de en dag kunde få barn.

Gunnel som redan innan ändå visste en hel del om sexualitet har fått fler perspektiv att lägga till sin kunskap.

– Man har ju blivit mer medveten om sina egna fördomar sedan Kalle berättade att han är bög. Även på andra områden än homosexualitet har jag ju fått upp ögonen med Kalles hjälp.

Det har dock varit på gott och ont att få nya insikter menar Åsa. Det finns också en stor ledsamhet över att inse att så många har det så svårt med sina föräldrar och med samhället.

– För mig har det ändå betytt att jag blivit en

helare människa, mitt synsätt har vidgats och det jag kan göra nu är ju bara att försöka påverka andra. Och det tror jag att man gör varje gång man säger ifrån eller

visar vad man står för. Ju fler som gör det, desto bättre. Det är väl det jag hoppas, att ungdomar ska slippa gå runt och vändas och känna sig annorlunda som Kalle fick göra. Och det är ju bara vi omkring som kan förändra det, det kan vi ju inte lägga på ungdomarna. ■

”Även på andra områden än homosexualitet har jag ju fått upp ögonen med Kalles hjälp.”



ordlista

När det handlar om vem man blir kär i

Heterosexualitet – betyder att man har en förmåga att bli kär i, förälskad i, och sexuellt attraherad av någon av det motsatta könet. Det är man själv som bestämmer om man är heterosexuell. Ett annat ord för heterosexualitet är straight.

Homosexualitet – betyder att man har förmågan att kunna bli kär i, förälskad i, och sexuellt attraherad av någon av sitt eget kön. Det är man själv som bestämmer om man är homosexuell. Ett annat ord för homosexuell är gay. Homosexuella tjejer använder också orden lesbisk eller flata, och homosexuella killar använder också ordet bög.

Bisexualitet – betyder att man har förmågan att bli kär i personer oavsett kön. Alla bisexuella är inte nödvändigtvis lika intresserade eller sexuellt attraherade av personer av båda könen. Det är man själv som bestämmer om man är bisexuell.

När det handlar om att leva som tjej eller kille

Transsexualism – beskriver en känsla av att ha fel kropp när det gäller ens kön. Det kan innebära att man har en tjejs kropp men känner sig som kille inuti, eller tvärtom att man har en killes kropp men känner sig som tjej inuti. Är man transsexuell kan man vända sig till sjukvården för att få hjälp att ändra sin kropp så att den överensstämmer med det kön man själv känner att man tillhör. Det är man själv som bestämmer om man är transsexuell. Transsexualism handlar bara om en uppfattning om det självupplevda könet. Man kan alltså fortfarande vara antingen homo-, bi- eller heterosexuell.

Transvestism – innebär att man tycker om att klä sig i det andra könets kläder ibland.

Det handlar om hur man uttrycker kön. Om man är kille kanske man tycker om att klä sig i klänning och om man är tjej kanske man tycker om att klä sig i kostym och slips.

Inte heller transvestism har något att göra med vem man blir kär i. Man kan alltså vara transvestit och homo-, bi- eller heterosexuell. Det är man själv som bestämmer om man är transvestit.



Filmtips

Mitt liv i rosa av Alain Berliner

Beautiful thing av Hettie MacDonald

Du ska nog se att det går över av Cecilia Neant-Falk

Boktips

Zip av Elvira Birgitta Holm

Spelar roll av Hans Olsson

Du och jag Marie Curie av Annika Ruth Persson

 **RFSL Ungdom**
Ungdomsförbundet för Sexuellt Likabehandling

RFSL Ungdom, Box 350, 101 26 Stockholm, Tfn: 08-501 629 40

info@rfslungdom.se www.rfslungdom.se

Finansierat med stöd från Allmänna Arvsfonden